

*Eerst de bries,
daarna de bomen*

Jan van der Haar

Uitgeverij IJzer
Utrecht

Ik ga als de wind langs de linkeroever
van de Magra waar de wind de kruinen
van de wilgen in de war maakt waar de witte
armen van de populieren stilzwijgend roepen
in het licht

Giorgio Bassani, *Epitaaf*

Een boom alleen tussen de bomen,
[...]
ik krimp ineen tot bijna wind,
[...]
weg in de lucht gevluht.

Chr. J. van Geel, *Spinroc*

Inhoud

I

Gewicht	11
Thebe	12
Zinsbegoocheling	13
Verschiĳningen	14
De sarcofaag	15
Een geboorte	16
Wisselwerking	17
Elektriciteit	18
Familiereünie	19
Akoestisch	20
Het Hogelandse Park	21
Idylle	22
Zandvoort aan Zee	23
Zicht	24
Altruïsme	25
Op naar goud	26
De ware	27

II

Caravaggio I	31
Caravaggio II	32
Caravaggio III	33
Advies I	34

Mijn zoon I	36
Mijn zoon II	37
Mijn zoon III	38
Antiek toerisme	39
Overzicht	40
Gegeten en gedronken	41

III

<i>Eyes wide shut</i>	45
Lijkreet	46
Oude scharrel	47
Meditatie I	48
Advies II	49
Meditatie II	50
Hemel	51
R.I.P.	52
De wil	53
Ouderhuis	54
Oriëntatie	55
Soiree in Utrecht	56
Spreuken	57
Metamorfose	58
De roos van vlees	59
Meditatie III	60
Stofje	61
Verantwoording	63
Dankwoord	64

Gewicht

De geest lijkt allengs uit te dijen
heelalgeijk, al is dat lastig na te gaan.

Ervaringen slachten zich halal.
Veelal snijdt een mens in eigen vlees

als het moet – en meestal moet het.
Wat bij hem is weggesneden

wordt in de geest weer bijgevuld.
Spiritueel blijf je aankomen.

Thebe

Van monnik is hij gepromoveerd tot stagiair als anachoreet in de rotswoestijn van Thebe. Het wordt licht en donker. Te drinken is er weinig. Hij weet alleen wanneer welwillende sprinkhanen zich laten uitkakken – en dat hij een mens is

en God niet echt geïnteresseerd in zo'n lucullisch onbenul. *Mene mene*. Hij bidt om symbiose met de Allerehoogste, badend in een zee van zelf-bespiegelingen en -reflecties. Dan moet hij hem toch kunnen strikken? De tijd waait slechte adem over hem uit. De elementen laten hem barsten.

Zinsbegoocheling

Lekker is de nevel in de Grand Marnier.
Prettig is de blauwsluier van Schimmelpenninck.
Prachtig is het orgelspel van Frescobaldi.
Schitterend zijn de sterren van Matjiesfontein
waar miljoenen bundels aan de hemel staan:

lekker is Antjie Krog, de dochter van Jeftha
die mij ontuchtige lachkrampen heeft bezorgd
gelijk ik haar, zodat zij piepte: *O, ek bars!*
Proestend verenigden wij ons in gelach
om de serveerster met de *orangepele*.

Prettig is de prikkeling van herinnering
in de sensuele koestering van comfort.
Prachtig zijn de gekittelde hersenen
die zorgen voor een late nachtvoorstelling:
schitterend – alsof de tijd hervonden is.

Verschijningen

Maria is drie-enig, met een keur aan borsten.
Ze raakt niet uitgezoogd, is Betje Polderman,
ongewenst zwanger geraakt met carnaval
en door haar vader helegans lens geslagen
toen God de Vader net de andere kant uitkeek.
Niettemin baarde zij een wolk van een baby
die zij Mara noemde: bitterheid, waar weer
de eerste transgenderist uit voort zou komen.

Maria twee is Madonna, met twee puntborsten
en een bijgespijkerde zangstem waarmee ze
oproept tot zelfexpressie, dansen, Boeddha.
Ze voert een felle strijd tegen de vergankelijkheid
maar vergeet eeuwig te zijn. Ze baarde Lourdes.
Daarnaast wedijvert ze met God in adoptie
goeduitziende bruingekleurde Afrikaantjes.
Maria twee houdt van Tutu, tofu en Wu Ming.

De derde Maria is lijstaanvoerder moeder Anna.
Ook zij wist van baren en dacht telkens het loodje
te leggen. Anna, voor intimi Marianne, heeft iets
met Frankrijk, waar ze altijd met vakantie heengaat.
Anderen noemen haar Annemarie, vindt ze ook best.
Mijn naam is legio, zei ze stoer met haar bekken
vooruit. De drie Maria's, zeg maar de drie Gratiën,
houden het vruchtbaar met *Temptation Island* en
triest met de *Pietà* van Michelangelo. *That's life.*

De sarcofaag

Het huis vond mij, de inrichting toen
ik het niet zag staan. Broerlief nam waar.
Ik woon er nu volwassen jaren, knap
het dagelijks op met nachtmuziek

al mijn existentialistische fratsen. Huis-
vriend is een rare kwibus. We passen op
bij in elkaar. Het huis humaniseert met
hart en hoofd en huid. Het bant uit.

Het huis is soms een roddelaar, zichzelf
niet meer. Als de stormen beuken slaat het
aan. Het bouwt de kennissen na, versterkt
gekonkelfoes van regentherapeute.

Het huis en ik zijn net als echtelieden naakt.
De zon kent onze stofdeeltjes. Maar de maan
bezielt de sarcofaag om ongegeneerd te azen
op het inblazen van een lang, gelukkig leven.